

Το είχαμε δει κάπως έτσι: Οι ζωντανοί άνθρωποι με το μυαλό τους και τα χέρια τους, σκύβοντας και πίνοντας και από την πείρα του παρελθόντος, μοιράζονται έγνοιες και αγωνίες, αλλάζουν σε τούτη τη ζωή το παρόν τους, δημιουργώντας ταυτόχρονα μια καλύτερη αφετηρία για το μέλλον της ανθρωπότητας.

Μέτρο της δυνατότητας, η δύναμη και η αδυναμία των ανθρώπων, πιστεύαμε.

Υπήρχε βέβαια πάντα μια αμφισβήτηση (και ανομολόγητη ελπίδα;), πως εκεί που δε φτάνει η ανθρώπινη κατανόηση και δράση, τη λύση θα έδινε ένα κάποιο θαύμα από κάποιο ήρωα ή θεό ή και τα δύο.

Όμως τελικά, ήταν ακόμη πιο διαφορετικά: Η ελπίδα δε βρίσκεται καν στα θαύματα από μηχανής σωτήρων, υπερ-ανθρώπων και εξω-ιστορικών ηρώων/θεών, ζωντανών ωστόσο και σε τούτη τη ζωή.

Η μόνη απαντοχή φαίνεται να βρίσκεται σε **θαύματα από νεκρούς αγίους** και αφορούν σε μια άλλη ζωή.

Όσο πιο πολύ πεθαμένοι είναι, τόσο το καλύτερο. Τα λείψανα Αγία Βαρβάρας μετρούν ήδη δέκα αιώνες.

Αν μάλιστα τα λείψανα του αγίου είναι πολύ-τεμαχισμένα, η θαυματουργή τους δράση είναι ακατανίκητη. Η λατρεία λειψάνων προ-υπήρχε στους ειδωλολάτρες. Η κλοπή ωστόσο των σορών άνοιξε με τον χριστιανισμό, ο δε πολλαπλασιασμός τους μέσω τεμαχισμού τους αγιάστηκε από το ιερατείο από τον τέταρτο αιώνα και μετά. Παρεμπιπτόντως η (μεταβληθείσα σε) Αγία, Βαρβάρα, είχε λένε αποκεφαλιστεί από τον ίδιο της τον πατέρα στη Νικομήδεια. Σας θυμίζει κάτι από τις μέρες μας αυτή η ιστορία;

Αυτή είναι ως φαίνεται η μόνη ελπίδα. Και επειδή κάποιοι ταλαντεύονται ακόμη, την πίστη την αγία σε αυτήν, έρχονται να την ενισχύσουν δύο άγγελοι.

Από τη μια, ο επιστήμονας, γιατρός και αριστερός βουλευτής Μιχελογιαννάκης που είδε ασθενείς να γιατρεύονται με τα λείψανα (απορώ πως δεν εξεμάνη με μαντινάδα ο Παύλος Πολλάκης...).

Από την άλλη, ο Υπουργός Άμυνας της (πρώτη φορά) αριστερής κυβέρνησης Π. Καμμένος που υποδέχτηκε τα λείψανα με τιμές Αρχηγού Κράτους και τα περιφέρει από νοσοκομείο σε νοσοκομείο.

Όπως η παρηγορητική αγωγή και ιατρική είναι το τελευταίο καταφύγιο για τους αμετάκλητα καταδικασμένους αρρώστους, ίσως τελικά και η λατρεία των κοινωνικών, πολιτικών και θρησκευτικών λειψάνων ενός δυσώδους παρελθόντος, να είναι μια κάποια λύση για όσους δεν αντέχουν τις αδήριτες ανάγκες ανατροπής ενός αβάσταχτου παρόντος, ούτε τολμούν να κοιτάξουν προς το μέλλον.

Μα τούτοι είναι κιόλας νεκροί και ας μη το ξέρουν. Ούτε στην κηδεία τους δεν είναι παρόντες. Ούτε και εμείς έχουμε λόγο...

13/5/15

Π.Μ.

Ήταν ένας νέος ώχρός. Καθόταν στο πεζοδρόμιο.
Χειμῶνας, κρύωνε.
Τί περιμένεις; τοῦ λέω.
Τὸν ἄλλον αἰῶνα, μοῦ λέει.

Ποῦ νὰ πάω

Ὅσο γιὰ μένα, ἔμεινα πάντα ἕνας πλανόδιος πωλητὴς ἀλλοτινῶν πραγμάτων,
ἀλλά... ἀλλὰ ποιὸς σήμερα ν' ἀγοράσει ὀμπρέλες ἀπὸ ἀρχαίους κατακλυσμούς.

Χρωματίζω πουλιὰ καὶ περιμένω νὰ κελαηδήσουν

Ἀλλὰ μιὰ μέρα δὲν ἄντεξα.
Ἐμένα μὲ γνωρίζετε, τοὺς λέω.
Ὅχι, μοῦ λένε.
Ἔτσι πῆρα τὴν ἐκδίκησή μου καὶ δὲ στερήθηκα ποτὲ τοὺς μακρινοὺς ἤχους.

Τραγουδάω, ὅπως τραγουδάει τὸ ποτάμι

Κι ὕστερα στὸ νοσοκομεῖο πού μὲ πῆγαν βιαστικά...
Τί ἔχετε, μοῦ λένε.
Ἐγώ; Ἐγὼ τίποτα, τοὺς λέω. Μόνο πέστε μου γιατί μᾶς μεταχειρίστηκαν,
μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Τὸ βράδυ ἔχω βρεῖ ἕναν ὠραῖο τρόπο νὰ κοιμᾶμαι.
Τοὺς συγχωρῶ ἕναν-ἕναν ὄλους.
Ἄλλοτε πάλι θέλω νὰ σώσω τὴν ἀνθρωπότητα,
ἀλλὰ ἐκείνη ἀρνεῖται.

Ὅμως ἀπόψε, βιάζομαι ἀπόψε,
νὰ παραμερίσω ὅλη τὴ λησμονιά
καὶ στὴ θέση τῆς ν' ἀκουμπήσω,
μιὰ μικρὴ ἀνεμῶνη.

Κύριε, ἀμάρτησα ἐνώπιόν σου, ὄνειρεύτηκα πολὺ
μιὰ μικρὴ ἀνεμῶνη. Ἔτσι ξέχασα νὰ ζήσω.
Μόνο καμιὰ φορᾶ μ' ἕνα μυστικὸ πού τὸ 'χὰ μάθει ἀπὸ παιδί,
ξαναγύριζα στὸν ἀληθινὸ κόσμο, ἀλλὰ ἐκεῖ κανεὶς δὲ μὲ γνώριζε.
Σὰν τοὺς θαυματοποιοὺς πού ὅλη τὴ μέρα χάρισαν τ' ὄνειρα στὰ παιδιὰ
καὶ τὸ βράδυ γυρίζουν στὶς σοφίτες τοὺς πιὸ φτωχοὶ κι ἀπ' τοὺς ἀγγέλους.

Ζήσαμε πάντοτε ἄλλοῦ.

Καὶ μόνο ὅταν κάποιος μᾶς ἀγαπήσει, ἐρχόμαστε γιὰ λίγο
κι ὅταν δὲν πεθαίνει ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον εἴμαστε κιόλας νεκροί.

Sos, sos, sos, sos
Φυσάει ἀπόψε φυσάει,
τρέχουν οἱ δρόμοι λαχανιασμένοι φυσάει,
κάτω ἀπὸ τὶς γέφυρες φυσάει,
μὲς στὶς κιθάρες φυσάει.

Φυσάει απόψε φυσάει,
μὲς στὶς κιθάρες φυσάει.

Δώσ' μου τὸ χέρι σου φυσάει,
δώσ' μου τὸ χέρι σου

Επίλογος -

Βασίλης Παπακωνσταντίνου

Στίχοι: Τάσος Λειβαδίτης (1921-1988)

Μουσική: Γιώργος Τσαγκάρης